

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **P. D.**, zastoupený Mgr. et Mgr. Radkou Linhartovou, advokátkou se sídlem Malá 6, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2015, čj. MPSV-UM/1579/15/4S-PZK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 3. 2016, čj. 16 Ad 15/2015-58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 2. 2015, čj. MPSV-UM/1579/15/4S-PZK, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Plzni (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 1. 2015, čj. 2534/15/PM, kterým podle § 24, § 50 a § 68 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“) odejmul žalobci příspěvek na bydlení ode dne 1. 10. 2014.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud odkázal na § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, podle nějž, jde-li o příspěvek na bydlení, považují se za rodinu

všechny osoby (s výjimkou osob výslovně uvedených v § 7 odst. 4 téhož zákona), které jsou v témže bytě hlášeny k trvalému pobytu, a to bez ohledu na to, zda spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby, či nikoli. Podle krajského soudu zákonodárce právě pro účely posuzování příspěvku na bydlení upravil okruh společně posuzovaných osob speciálně a založil jej na čistě formálním kritériu trvalého pobytu v bytě. Rozhodující proto není faktický pobyt ani hledisko společného uhrazování nákladů na své potřeby. K tomu krajský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, čj. 4 Ads 96/2009-93. Souhlasil proto s postupem žalovaného, který pro účely posuzování nároku na příspěvek na bydlení po právu zařadil mezi osoby společně posuzované vedle žalobce a jeho manželky také majitelku žalobcem pronajatého bytu (paní I. K.), která v něm měla hlášen trvalý pobyt. Skutečnost, že pronajímatelka v bytě fakticky nebydlí, považoval za nerozhodnou. Podle § 7 odst. 6 zákona o státní sociální podpoře se ke společně posuzovaným osobám nepřihlíží až po uplynutí 3 měsíců od doby, kdy prokazatelně byt neužívají. Žádný z účastníků nepopřel, že pronajímatelka přestala byt užívat dnem vzniku nájmu žalobci a jeho manželce; uvedená tříměsíční lhůta proto uplynula dne 30. 11. 2014. Údaj, do kdy byla pronajímatelka společně posuzovanou osobu, vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2015, čj. 1383/15/PM. Podle něj pronajímatelka od 1. 12. 2014 není společně posuzovanou osobou. Do té doby ji však bylo nutné zahrnout do okruhu společně posuzovaných osob, jak učinil správní orgán prvního stupně a žalovaný. K namítané nicotnosti posledně uvedeného rozhodnutí krajský soud doplnil, že se s touto námitkou žalovaný vypořádal v písemném sdělení čj. MPSV-UM/1580/15/4S-PZK ze dne 19. 2. 2015. Nesouhlasil-li žalobce s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2015, čj. 1383/15/PM, mohl proti němu podat opravný prostředek, nikoliv se vzdát práva na odvolání.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) výše uvedený rozsudek napadl kasační stížností, v níž se dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] V kasační stížnosti předně poukázal na § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře a § 10 odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel) a zdůraznil, že je rozdíl mezi pojmem „trvalý pobyt“ a pojmem „trvalé bydliště“. Citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 6 Ads 1/2012-38, který se věnuje významovému rozdělení pojmů „bydliště“ a „trvalý pobyt“. Pro bydliště je důležitý materiální aspekt (faktický stav), kdežto zápis trvalého pobytu do státem vedené evidence je pouze výrazem aspektu formálního. Vzhledem k tomu, že pronajímatelka předmětný byt pronajala stěžovateli a jeho manželce a sama byt neužívala, nebyla již pronajatá bytová jednotka bydlištěm pronajímatelky v materiálním smyslu.

[5] V této souvislosti stěžovatel dále namítal, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí o odejmutí příspěvku na bydlení argumentuje existencí „trvalého bydliště“ pronajímatelky, kdežto žalovaný a následně i krajský soud používají v odůvodnění napadeného rozhodnutí pojem „trvalý pobyt“. Skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je opřeno o jiné důvody odnětí příspěvku na bydlení (hlášené „trvalé bydliště“ pronajímatelky) než napadené rozhodnutí a napadený rozsudek (hlášený „trvalý pobyt“ pronajímatelky), může podle stěžovatele způsobovat nezákonnost.

[6] Pronajímatelka nebyla a nemohla být s ohledem na § 10 odst. 1 zákona o evidenci obyvatel a část VI., bod 23 důvodové zprávy k zákonu č. 239/2008 Sb., přihlášena k trvalému pobytu v předmětném bytě, neboť dílčí části objektu nejsou místem hlášeného pobytu. Místem trvalého pobytu může být ve smyslu na § 10 odst. 1 zákona o evidenci obyvatel pouze adresa objektu označeného číslem popisným nebo evidenčním, tedy budova, nikoli přímo konkrétní jednotka. Závěry žalovaného a krajského soudu o existenci trvalého pobytu pronajímatelky v pronajímaném bytě jsou proto nesprávné a nemají oporu ve spisovém materiálu.

[7] Výklad správních orgánů zařazující pronajímatelku bytu mezi osoby společně posuzované proto vede podle stěžovatele k absurdní situaci, v níž v rámci posouzení příspěvku na bydlení mají být posuzovány příjmy osob, které byt užívají pro účely bydlení, a zároveň příjmy osoby, která byt pro účely bydlení neužívá, neboť jej přenechala k užívání nájemcům, a naopak jí z pronájmu plynou příjmy v podobě nájemného. Takto provedený výklad považoval stěžovatel za nepřípustný.

[8] V postupu žalovaného spatřoval stěžovatel zásah do ústavně garantovaných práv a porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. K tomu poukázal na četnou judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, podle níž není funkcí práva materiálního právního státu legitimizovat nerozumné a nespravedlivé důsledky mechanické aplikace právních norem. Postup žalovaného je podle stěžovatele založen na izolovaném výkladu jednoho ustanovení zákona, který vyvolává absurdní důsledky nemající nic společného s nalézáním práva a naplňuje znaky svévole. Stěžovatel také tvrdil, že přístup žalovaného odporuje presumpci racionálního zákonodárce, který jistě nezamýšlel právní úpravou vyvolat iracionální důsledky.

[9] Na závěr stěžovatel poukázal na to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně vypořádal se vznesenou námitkou nicotnosti podkladového rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2015, čj. 1383/15/PM.

IV.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasil se závěrem krajského soudu, podle něhož měla být pronajímatelka zahrnuta mezi společně posuzované osoby pro účely příspěvku na bydlení, protože měla v předmětném bytě hlášen trvalý pobyt. Argumentoval účelem přípěvku na bydlení a výklad § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře provedený správními orgány a krajským soudem označil za absurdní. Dále namítal, že závěr o tom, že pronajímatelka má v bytě trvalý pobyt, nemá oporu ve spisech.

[14] K tomu, jakým způsobem je třeba vykládat právní úpravu příspěvku na bydlení týkající se společně posuzovaných osob, se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil již

v rozsudku ze dne 2. 12. 2009, čj. 4 Ads 96/2009-93, v němž vyslovil, že *„[o]becným principem úpravy institutu společně posuzovaných osob, které jsou taxativně vypočteny v ustanovení § 7 odst. 2 písm. a) – d) tohoto zákona, je splnění dvou podmínek, a to jednak trvalého soužití těchto osob s oprávněnou osobou, a jednak společné uhrazování nákladů na společné potřeby.“* K ustanovení § 7 odst. 6 zákona o státní sociální podpoře (od 1. 1. 2011 je tato právní úprava obsažena v § 7 odst. 5 tohoto zákona) dále uvedl, že *„je vůči citované obecné úpravě speciální a týká se vymezení okruhu společně posuzovaných osob pro účely posouzení nároku na příspěvek na bydlení“*, přičemž doplnil, že *„okruh společně posuzovaných osob pro účely příspěvku na bydlení je definován jiným způsobem, a to tak, že za rodinu se považují všechny osoby, které jsou v témže bytě hlášeny k trvalému pobytu, a to bez ohledu na to, zda spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby, či nikoliv.“* Vyložil také, že § 7 odst. 6 (nyní § 7 odst. 5) zákona státní sociální podpoře *„nebylo a není možné v souladu s principem racionálního zákonodárce vykládat tak, že je úřad státní sociální podpory povinen zkoumat i u žadatele o příspěvek na bydlení u zjištěného okruhu společně posuzovaných osob, zda spolu trvale žijí a uhrazují společně náklady na své potřeby. To by bylo ve zjevném rozporu s evidentní vůlí zákonodárce upravit okruh společně posuzovaných osob pro účely posuzování nároku na tuto dávku odlišně, tj. pomocí formálního kritéria - údaje o trvalém pobytu v bytě, v němž má trvalý pobyt i oprávněná osoba (žadatel o dávku).“*

[15] Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku dále uvedl, že *„[j]akkoliv je tedy mechanismus určení společně posuzovaných osob pro účely posouzení nároku na příspěvek na bydlení upravený § 7 odst. 6 zákona č. 117/1995 Sb. založen na formálním kritériu trvalého pobytu osob společně posuzovaných, umožňuje žadateli dosáhnout vyloučení z okruhu společně posuzovaných osob u těch osob, které v bytě sice jsou hlášeny k trvalému pobytu, ale nejméně po dobu tří měsíců prokazatelně byt neužívají a tím se pravděpodobně ani nepodílejí na úhradě nákladů na provoz bytu.“*

[16] Z výše uvedeného je proto zřejmé, že určení společné posuzovaných osob zakotvené v § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře je třeba nahlížet v kontextu § 7 odst. 6 téhož zákona. Tedy skutečnost, že fyzická osoba má v bytě obývaném oprávněnou osobou hlášen trvalý pobyt, aniž by zde skutečně bydlela, lze podle § 7 odst. 6 zákona o státní sociální podpoře zohlednit až po uplynutí tří měsíců ode dne, kdy tato osoba byt prokazatelně přestala užívat k bydlení. K zohlednění této skutečnosti dojde v řízení o vyloučení společně posuzované osoby z okruhu osob společně posuzovaných s oprávněnou osobou. K tomu v projednávané věci došlo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2015, čj. 1383/15/PM, kterým pronajímatelku od 1. 12. 2014 vyloučil z okruhu společně posuzovaných osob.

[17] V prvních třech měsících pobytu oprávněné osoby (stěžovatele) tak je v řízení o příspěvku na bydlení společně posuzována také osoba hlášená v bytě k trvalému pobytu, i když tento byt fakticky neužívá. V posuzované věci stěžovatel byt obýval od 1. 9. 2014, pronajímatelka tohoto bytu, která v něm měla přihlášený trvalý pobyt, byla z okruhu posuzovaných osob vyloučena až od 1. 12. 2014. Správní orgány tudíž postupovaly správně, pokud pro účely posouzení nároku na příspěvek na bydlení vycházely z předpokladu, že pronajímatelka patřila až do 1. 12. 2014 do okruhu společně posuzovaných osob. K tomu dospěl i krajský soud v napadeném rozsudku.

[18] K poukazu stěžovatele na skutečnost, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí o odejmutí příspěvku na bydlení argumentoval existencí

„trvalého bydliště“ pronajímatelky, kdežto žalovaný a následně i krajský soud používají v odůvodnění napadeného rozhodnutí pojem „trvalý pobyt“, Nejvyšší správní soud shrnuje, že z kontextu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že i on měl na mysli pojem „trvalý pobyt“ ve smyslu § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Používání pojmu „trvalé bydliště“ správním orgánem prvního stupně tak představuje pouze nedůslednost a nepřesnost ve vyjádření, nikoli vadu, která by mohla způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí nebo napadeného rozsudku. Nadto žalovaný, jehož rozhodnutí tvoří s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek, tuto terminologickou nedůslednost napravil, stejně jako následně krajský soud.

[19] Za nesprávný považuje Nejvyšší správní soud závěr stěžovatele, že s ohledem na § 10 odst. 1 zákona o evidenci obyvatel a část VI., bod 23 důvodové zprávy k zákonu č. 239/2008 Sb., vlastník bytu (pronajímatelka) nebyl a nemohl být přihlášen k trvalému pobytu v předmětném bytě, jelikož dílčí části objektu nejsou místem hlášeného pobytu a také, že závěr o hlášeném místu trvalého pobytu pronajímatelky nemá oporu ve správním spisu.

[20] Z toho, že odkazovaný bod důvodové zprávy mimo jiné uvádí, že „*institut evidence obyvatel je založen na přihlášení se „na adresu objektu“, nikoliv na „adresu objektu s vymezením konkrétní uživatelské části objektu*“, nelze dovodit, že by se trvalý pobyt nevztahoval ke konkrétnímu bytu, ale pouze k objektu. Pobyt je totiž realizován v konkrétní části objektu k bydlení, která je k takovému užívání určena, tj. byt (část bytu). Adresa trvalého pobytu pak je určena podle adresy objektu, v němž se byt (jeho část) nachází. Tento závěr je plně v souladu s § 10 odst. 1 zákona o evidenci obyvatel.

[21] V projednávané věci je nespornou skutečností, že pronajímatelka I. K. je vlastníkem bytové jednotky č. 1003/1 nacházející se v budově na adrese Ž. 1003/58, P. a má v této budově hlášen trvalý pobyt. Tyto skutečnosti vyplývají rovněž ze správního spisu (čl. 3 a 14). Podle § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel je při ohlášení změny místa trvalého pobytu občan povinen „*doložit vlastnictví bytu nebo domu, nebo doložit oprávněnost užívání bytu, anebo předložit úředně ověřené písemné potvrzení oprávněné osoby o souhlasu s ohlášením změny místa trvalého pobytu (...).*“ Při ohlášení změny místa trvalého pobytu doložila paní K. správnímu orgánu v souladu s § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel své vlastnické právo k bytu na adrese Ž. 1003/58, P. kupní smlouvou ze dne 14. 3. 2012 (viz čl. 14 správního spisu). Ve sdělení v řízení o příspěvku na bydlení ze dne 12. 12. 2014 (čl. 16) paní K. uvedla, že „*od data jejího uzavření* (nájemní smlouvy – poznámka kasačního soudu) *sama byt k bydlení neužívám*“ a dále, „*(...) jsem se v souladu se zákonem rozhodla, že si ponechám trvalý pobyt na uvedené adrese objektu.*“ S ohledem na skutečnost, že paní K. v tomto sdělení neuvedla další jednotku, k níž by disponovala vlastnickým právem, přičemž oznámila, že ponechá svoji adresu trvalého pobytu vedenou na „adrese objektu“, žalovaný i krajský soud správně dovodily, že se její trvalý pobyt nepochybně váže právě k předmětné bytové jednotce pronajímané stěžovateli. Takový závěr má oporu ve spisovém materiálu. Námitka stěžovatele podřazená pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je proto nedůvodná.

[22] Důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani námitku nicotnosti podkladového rozhodnutí ze dne 6. 1. 2015, čj. 1383/15/PM (dále jen „podkladové rozhodnutí“), jímž byla pronajímatelka vyloučena z okruhu společně posuzovaných osob. Stěžovatel namítal, že správní orgán prvního stupně nemohl rozhodnout o vyloučení pronajímatelky z okruhu

společně posuzovaných osob, pokud osobou společně posuzovanou nikdy nebyla, jelikož neměla hlášen trvalý pobyt v předmětné bytové jednotce, ale pouze v objektu, v němž se jednotka nachází. Tvrdil také, že správní orgán neměl k rozhodnutí dostatek pravomoci, samotné rozhodnutí trpí vnitřní rozporností a právní a faktickou neuskutečnitelností. Žalovanému pak vytýkal, že se i přes námitku uvedenou v odvolání odmítl nicotností podkladového rozhodnutí zabývat.

[23] Povahou vad nicotnosti se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, čj. 8 Afs 78/2006-74, v němž dovodil, že *„[n]icotnost (...) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným" rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím", které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných" vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím."*

[24] Nejvyšší správní soud neshledal, že by podkladové rozhodnutí trpělo některou z tak závažných vad, které by způsobovaly jeho nicotnost. Příslušnými k rozhodování ve věcech podle § 7 odst. 6 zákona o státní sociální podpoře jsou krajské pobočky úřadu práce, jejich místní příslušnost se ve smyslu § 66 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře řídí místem, kde je oprávněná osoba hlášena k trvalému pobytu. Vzhledem k trvalému pobytu stěžovatele v Plzni se proto věcně i místně příslušným pro vydání podkladového rozhodnutí stal Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Plzni. Ve vztahu k námitce vnitřní rozpornosti a právní a faktické neuskutečnitelnosti podkladového rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že takové vady podkladového rozhodnutí neshledal. Výrok i odůvodnění podkladového rozhodnutí považuje Nejvyšší správní soud za srozumitelné a bezrozporné. Stěžovatel tyto vady spíše než k nicotnosti vztahuje k nesprávnosti napadeného rozhodnutí, jelikož nesouhlasí se zařazením pronajímatelky do okruhu společně posuzovaných osob. Ke správnosti postupu správního orgánu prvního stupně, jakož i žalovaného Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry již dříve zde vyslovené (viz zejména odst. [14] až [19]).

[25] S námitkou nicotnosti se vypořádal také žalovaný, a to na straně 5 napadeného rozhodnutí, odkazem na obsah písemného sdělení ze dne 19. 2. 2015, čj. MPSV-UM/1590/15/4S-PKZ.

[26] Neobstojí ani stěžovatelova obecná námitka dotčení ústavně garantovaných práv. K úmyslu zákonodárce, jakož i k výkladu § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře se Nejvyšší správní soud vyjádřil v citovaném rozsudku čj. 4 Ads 96/2009-93 (viz shora bod [14]); kasační soud neshledal důvod se od své dosavadní judikatury odchýlit ani v právě posuzované věci. Žalovaný se ve svých úvahách neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, jeho rozhodnutí nevykazuje znaky svévole ani nesprávného výkladu použité právní normy. Výklad jím předestřený v napadeném rozhodnutí kasační

soud neshledal za ryze formální, a nedovodil ani namítanou mechanickou aplikaci právních norem.

[27] Jak již Nejvyšší správní soud vyložil v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, čj. 4 Ads 159/2016-28, důsledky výše uvedené právní úpravy, tedy že občan, který se nově nastěhuje do bytu, v němž je k trvalému pobytu hlášena třetí osoba, po dobu tří měsíců od faktického „odstěhování“ této třetí osoby nesplňuje podmínky pro přiznání příspěvku na bydlení, nejsou pro oprávněné osoby nenapravitelné. Po tuto dobu sice oprávněná osoba nemůže pobírat příspěvek na bydlení, může však požádat o dávku doplatek na bydlení podle § 33 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. Pro účely přiznání této dávky lze totiž třetí osoby přihlášené k trvalému pobytu vyloučit z okruhu společně posuzovaných osob bez ohledu na tříměsíční dobu uvedenou v § 7 odst. 6 zákona o státní sociální podpoře (srov. § 8 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi).

VI.

[28] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. srpna 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu